

Lindström i l'expressió

Una mostra del treball més recent del pintor suec Bengt Lindström s'exposa aquests dies a la Sala de la Caixa de Pensions de València. Es tracta d'obres en formats menuts, amb una presència agressiva de la matèria pictòrica. Nascut a Storsjökapell l'any 1925, Lindström estudià a Estocolm, Copenhaguen i a Chicago. Cap al 1945 marxa a París, ciutat en la qual s'incorpora al moviment de la «Nouvelle Figuration».

En una línia netament expressionista, Lindström pren com a base temàtica la mitologia nòrdica, per a elaborar una pintura en la qual les formes s'amalgamen amb un ritme frenètic i desbordat. El color resulta fonamental dins el plantejament estètic d'aquest artista, preocupat per donar expressió a la força humana i a les ànsies de llibertat.

Els rostres i els cossos, les dents i els ulls deformes que apareixen a les pintures de Lindström poden resultar molt peculiars en un artista nòrdic, poden sorprendre l'espectador per la calidesa i la força de la seua presència. Treballador d'un estil difícil, sempre obligat a la renovació, el pintor suec ha aconseguit dotar les seues obres d'una contagiosa vitalitat. Expressionisme viu, per tant, comprensible i vivible des d'una sensibilitat actual.

Carme Aguadé: El deler del paisatge

Joan Vicent ALIAGA

Confesse que és aquesta la primera exposició que he vist de Carme Aguadé, però la contemplació detinguda i assossegada de les seues pintures exposades a la galeria Punto, de València, és realment tranquil·litzadora, com una sensació imprecisa de relax i de calma.

Sembla que abans d'arribar a la plasmació d'aquest món de boscos, natures enceses per llums de capvespre i paisatges solitaris, que és palés en la seua obra, havia treballat dins d'una figuració retòrica de reminiscència pop influïda, potser, per la seua estada als Estats Units.

Tanmateix, coneixent l'atmosfera d'on prové —un esteticisme deliquescents— aquesta pintora barcelonina, les connotacions cridaneres del realisme americà (o europeu, tant se val) ens sorprenen com si es tractàs de cossos estranys, rars, com si no acabassen de quallar en la poètica abstracta que traspua la seua darrera obra.

La pintura que ens ofereix, inevitablement, va en consonància amb el corrent fluid i natural de la pintura catalana que encapçalaren Sunyer i Rogent, i que fou continuat més tard per artistes com Maria Girona i Hernández Pijuán i, entre nosaltres, Eva Mus. En aquest corrent, doncs, es reconeix aquesta sèrie de paisatges boirosos, d'un regust una mica amanerat, però d'una aura poètica i sensitiva.

Només hi veiem, entre les pinzellades clares i les taques blanques, un feix de ratlles que estructurin l'espai com si la pintora volgués filtrar l'esperit que l'acompanya entre els fils geomètrics. Aquests

tempteigs, com va dir Alexandre Cicrici, evoquen el record de la pluja, de la boirina, o bé d'altres fenòmens atmosfèrics.

Peces com *Foc* —d'una llum de tardor—, *Celatge II* o *Boira II* adquireixen el sortilegi d'allò imaginari i desconegut, d'una bellesa insospitada i alhora tendra. Precisament, aquest aspecte resta a les seues pintures una mica de puixança i expressivitat.

Potser si la intenció que s'allotja dins del seu esperit fos un poc més enlluernadora, les seues pintures guanyarien i la sensibilitat que evidencia aniria de la mà d'una ambició que, al meu parer, necessiten tots els artistes.